

ΟΙ ΦΡΑΟΥΛΕΣ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΔΗΜΟΣΙΕΜΕΝΟ ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΔΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΛΕΟΝΤΑ ΤΟΛΣΤΟΗ

Είνα μιά μέρα τοῦ Σεριστῆ, ζεστή κι ἀποπνιγτική. Τὸ φύλλωμα τοῦ δάσους πράσινο, λαμπερὸ καὶ φουντωτό· σὲ μερικά μονάχα μέρη οἱ σημάδες καὶ οἱ φυλλώρες, ἀρῆνονε νὰ πέφτουνε λίγα κίτρινα φύλλα. Οἱ ἀγριοτριανταφυλλῆς εἶναι καταστολισμένες ἀπὸ λουλούδια πὺν μοσκοβολῆνε, τὸ τριφύλλι σκεπάζει τὰ λιβάδια, καὶ τὸ πυκνὸ σῆμαρ, στοῦρο, γέρνει τὰ βερὰ τοῦ στάχια. Στους κάμπους ἀκούγεται ἡ φωνὴ τῆς ὀρνιθομάνας τοῦ σπάρτου· στὴ βρώμη καὶ στὴ σίκαλη ἡ φωνὴ τῶν ὀρνικίων. Στὸ δάσος τὸ ἀηδόνι θγάνει σπάνιους τριλλοὺς καὶ σιωπάει...

Ἡ ζεστὴ εἶναι ξερή. Στὸ δρόμο ἡ ἀκίνητη σκόνη εἶναι ψηλά ἕνα δάχτυλο, μὰ καμιά φορὰ μ' ἕνα ἀλαφρὸ φύσημα σηκώνεται σ' ἕνα σύννεφο πυκνὸ. Οἱ χωριάτες, τελιώνουν τὴ δουλιὰ τους, δάζουν στὰ κάρρα τὴν κορμὰ, τὰ πεινασμένα ζῶα, καμένα ἀπὸ τὸν ἥλιο, περιμένουνε τὸ μερτικό τους, οἱ ἀγελάδες καὶ τὰ μικρά τους μοσκορῶναι, τρέχουνε ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ στάβλου, μορτάκια φυλάνε ὄλογα στὴν ἄκρη τοῦ βρόμου· γυναῖκες τραβᾶνε σακὰ μὲ χορτῶρι, πὺν μόλις μᾶσανε, κορίτσια καὶ κοπελοῦλες προσέχουνε ποιά καλύτερα νὰ σκυρφαλώσει ἀνάμεσα στους θάτους καὶ στὰ δεντράκια γιὰ νὰ μαζέψουνε φρούλες, πὺν θὰ πᾶνε νὰν τίς πουλήσουνε στὸν κόμπο τῆς πόλης.

Οἱ κάτοικοι τῆς πόλης ξεκαλοκαιριάζουνε στὴν ἐξοχή, μέσα σὲ σπίτια πρόχειρης ἀρχιτεκτονικῆς, ἢ περπατᾶνε κάτου ἀπ' τίς ὁμπρῆλες τους μὲ ἀφορμάτα κοινὰ, ἀκριβά, ἀνάμεσα σὲς ἀμμοστρωμένες δεντροσταχτίες, ἢ κάθονται στὸν ἴσμο τῶν δέντρων, σὲ τραπεζάκια, κάτου ἀπὸ τίς κούνιες, καὶ ὑποφέροντας ἀπὸ ζεστὴ, πίνουνε τσάι ἢ δροσιτικὰ ποτὰ.

Μπροστά στὴ θανασία βίλλα τοῦ Νικόλα Σεμιόνovitς, στολισμένη μ' ἕναν πυργίσκο, βεράντζα, μπαλκονάκια, μιά γαλερία — ὅλα αὐτὰ χτυπάγανε γιὰ κοινούργια — στέκεται μιά τρώικα μὲ κουδούνια, πὺν γιὰ δέκα πέντε ρούβλια, πάει κ' ἔλα, ἔχει φέρει ἕνα πρόσωπο ἀπὸ τὴν Πετρούπολη.

Αὐτὸ τὸ πρόσωπο εἶναι ἕνας πολιτικὸς πολὺ γνωστός, εἶναι μέσα σ' ὅλες τίς ἐπιτροπὲς καὶ τὰ προεδρεῖα, ἀπὸ τὸ χέρι του περνᾶνε ὅλες οἱ ἀναφορὲς γιὰ τὸν αὐτοκράτορα, καὶ μῆλο πὺν τὸν νομίζουν ἀφωσιωμένον ἄνθρωπο τοῦ Τσάρου, πραγματικὰ εἶναι φιλελεύθερος.

Ἦλθεν ἔρδει γιὰ νὰ περάσει λίγες ὥρες στοῦ φίλου του, στοῦ παιδιάτικου φίλου του. Καὶ οἱ δύο εἶτανε σκεδὸν ἀπὸ τὸ ἴδιο κόμμα καὶ δὲ χωρίζονταν παρὰ στὰ μέσα πὺν ἐφαρμόζανε τίς συνταγματικὲς ἀρχές. Ὁ πολιτικὸς εἶτανε δεξιός, μὲ μὴν ὀλαφρὴ τάση στὸ σοσιαλισμό, ἔπαιρνε γερούς μιστοὺς γιὰ τίς ὑπερεσίες πὺν εἶχε. Ὁ Νικόλας Σεμιόνovitς εἶτανε ἕνας ἀληθινὸς ρούσος, ὀρθόδοξος, ἕνας λιγὸν οὐλαόφιλος. Εἶχε γιὰ περιουσία του πολλὰς χιλιάδες ρουβλιῶν γῆς.

Σερβίρανε στὸν κῆπο δειπνο γιὰ πέντε πρόσωπα.

μ' ἀπὸ τὴ ζεστὴ οἱ σὺδειπνοι φάγανε πολὺ λίγο, κ' εἶται ἡ δουλιὰ τοῦ μάγειρα, πὺν ἔπαιρνε τέσσερα ρούβλια· τὸ μῆνα, καὶ τῶν βοηθῶν του, πὺν εἶχανε συναγωνιστεῖ στὴν προθυμία, πρὸς τιμὴ τοῦ καλεσμένου, πῆγε χαμένη. Δὲ φάγανε, παρὰ τὴν ψυχρόσυπα, φρέσκο σολωμό, κ' ἕνα παγωτὸ μορφοστολισμένο.

Στὸ τραπέζι κάθισαν ὁ προσκαλεσμένος ἀπὸ τὴν Πετρούπολη, ἕνας γιατρός, πολὺ φιλελεύθερος ἄνθρωπος, ἕνας φοιτητῆς σοσιαλεπαναστάτης, παιδαγωγὸς τῶν παιδιῶν, πὺν ὁ Νικόλας Σεμιόνovitς μπορούσε νὰ καταπραῖνει. Ἡ Μαίρη, γυναῖκα τοῦ Νικόλα Σεμιόνovitς καὶ τρία παιδιὰ, πὺν ἀπ' αὐτὰ τὸ μικρότερο δὲν ἦρθε παρὰ στὸ φρούτο.

Τὸ δειπν. εἶτανε κομματάκι σκυθρωπὸ. Ἡ Μαίρη, πολὺ νευρική γυναῖκα, εἶτανε ἀνήσυχη ἐξαιτίας στομαχικῆς ἀδιαθεσίας τοῦ Γκογκό, (ὅπως λέγανε τὸ μικρότερο ἀπὸ τὰ γῶργια, τὸ Νικόλα). Κ' ἐξἄλλου, ὅτ' ἡ κουβέντα γύρισε στὰ πολιτικά, γιὰ νὰ δείξει ὁ σπουδαστῆς τὴν ἀνεξαρτησίαν του, ἔρρηξε κάτι ἐπαναστατικὰ λόγια, κι ὁ Νικόλας Σεμιόνovitς χρειάστηκε νὰ τὸν ξαναφέρει στὰ λογικὰ του.

Σερβίρανε τὸ δειπνο σὲς ἑφτά.

Ὑστερ' ἀπὸ τὸ φαί, κάτσανε ὅλοι κάτου ἀπὸ τὴ βεράντζα, ὅπου, ὅλο δοκιμάζοντας παγωμένα μεταλλικά νερά, καὶ ἄσπρο κρασί, ἀρχίσανε τὴν κουβέντα.

Ἡ συζήτηση πιάστηκε ἀπὸ τὸ ζήτημα, ἀν οἱ ἔμμεσες ἐλλογὲς θάτανε προτιμότερες ἀπὸ τὴν ἄμεση καθολικὴ ψηφοφορία, κ' εἶτανε στὸ φόρτε της, δταν ἦρθανε νὰναγγεῖλλονε πὺς τὸ τσάι σερβιρίστηκε στὴν τραπεζαρία.

Κατὰ τὸ τσάι ἡ κουβέντα ἔγινε γενική. Μιλῶσανε γιὰ ζουγραφική. Ἡ Μαίρη, πὺν ἀνήσυχη ἀπὸ τὴν κακοδιαθεσίαν τοῦ Γκογκό, δὲ διαφερότανε γιὰ τίποτα ἀπ' ὅσα λέγανε, θέλησε μόλα τὰυτὰ νὰ δείξει πὺς ὑπάρχει στὴν παλιὰ ζουγραφικὴ ἕνα, ξαίρω γὼ τί, κάτι πὺν δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰν τὰρνηθεῖ. Τώρα ἡ παλιὰ τέχνη εἶτανε μακριὰ, κι ὅμως ξανάλεγε κείνο πὺν εἶχε πεῖ πολλὰς φορὲς.

Ὁ προσκαλεσμένος εἶχε ἀκόμα λιγότερο ἐνδιαφέρο γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό, εἶχε ἀκούσει νὰ κριτικάρουν αὐτὴ τὴ σχολή, καὶ μεταχειρίστηκε τὰ πειρηματά του μὲ μιά τέτλια εὐκολία, πὺν κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ σκεφτεῖ πὺς δὲ φρόντιζε γιὰ τὴν παρακμασμένη σχολή, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη σχολὴ ζουγραφικῆς.

Ἀπὸ μιά ματιὰ πύρρηξε ὁ Νικόλας Σεμιόνovitς στὴ γυναῖκα του, ἔνωσε πὺς εἶτανε δυσχερῆς, καὶ πρόδλεψε κάποια γκρίνια. Γιατὶ τοῦ εἶτανε δυσάρεστο νὰ τὴν ἀκούει νὰ ξαναλέει κείνο πὺν τοῦ φαινότανε πὺς τὸχε πεῖ ἑκατὸ φορὲς ἴσαμε τώρα.

Ἀνάψανε τὸν ἔξοχο μπρούτζινο πολυέλαιο τῆς τραπεζαρίας καὶ τὰ λαμπιόνια στὸν κῆπο. Τὰ παιδιὰ πῆγανε νὰ κοιμηθῶν, μὰ στὸ μικρὸ ἄρρωστο ἔπρεπε πρῶτα νὰ κάμουνε κάποια γιατρικὴ ἐπέμβαση.

Ὁ καλεσμένος, ὁ Νικόλας Σεμιόνovitς κι ὁ γιατρός ξαναγύρισαν γιὰ νὰ κάτσουνε ἀπὸ κάτου ἀπ' τὴ βεράντζα. Ὁ ὑπερέτης ἔφερε καριὰ μὲ ἀμπαζοράκια, μεταλλικὰ νερά καὶ κρασί. Εἶτανε κοντὰ μεσάνυχτα.

για σάν αρχίσανε την πραγματική κουβέντα, μιά αναμμένη συζήτηση. Θέλανε νά ξετάσουν ποιό μέτρο έπρεπε νά λάβει ή κυβέρνηση για την περίοδο αυτή της ιστορίας, τόσο ένδοξή φέρουσα για τή Ρουσσώ. Οι συζητητές δέν παύανε νά φουμάρουνε κουβεντιάζοντας.

Απόξω έφτανε ό θόρυβος των κουδουνιών των αλόγων που δέν είχανε νά φάνε τίποτα. 'Ο γέρο-άμμιξας, καθισμένος στη θέση του, τότε χασμουριότανε, πότε ρουχάλιζε. Περισσότερο από είκοσι χρόνια δούλευε στον ίδιο αφεντικό, κι όλα κείνα που κέρδιζε, έξω από τρία ή τέσσερα ρούβλια που τά ξόδευε για ποτό, τ'άστελνε στον αδερφό του, στην έξοχή.

"Όταν από διάφορα μέρη τὰ κοκόρια αρχίσανε νά λολούνε, ό άμμιξας ξύπνησε και σκεφτότανε μήπως τόν είχανε ξεχάσει. Κατέβηκε από τó κάθισμά του, και μπήκε στη βίλλα. Είδε τó πρόσωπο που είχε φέρει, νά κάθεται σιγομασσώντας και κουβεντιάζοντας. Δέν τόλμησε νά ριψοκιντυνέψει προχωρώντας πιο μέσα, κ' έφυγε γυρεύοντας κανέναν υπερέτη.

"Ένας υπερέτης με στολή, κοιμότανε στο διάδρομο. 'Ο άμμιξας τόν ξύπνησε. 'Ο υπερέτης, ένας παλιός δουλος, που έθρεφε με τούς μιστούς του μια πολιτιστική φρενίλα : πέντε θυγατέρες και δυό γιους (ή υπερεσία εΐτανε συφερτική, δεκαπέντε ρούβλια τó μήνα και ίσαμε έκκτο ρούβλια τή χρονιά από δώρα), σηκώθηκε γλήγορα, κουνήθηκε, τεντώθηκε, και πήγε νά πει, πώς ό άμμιξας θρίσκει πώς άργούνε. "Όταν ό υπερέτης άμμοσε τάφεντικά του, ή κουβέντα είχε πάρει φωτιά. 'Ο γιατρός είχε μπει κι αυτός στη συζήτηση :

— Δέν μπορώ νά παραδεχτώ, έλεγε ό καλεσμένος, πώς ό ρούσσοικος λαός πρέπει νάκολληθεί εναν άλλο δρόμο εξέλιξης. Τό πρώτο άπ' όλα που είναι άναγκαίο είναι ή λευτεριά... ή πολιτική λευτεριά, αυτή ή λευτεριά... ή λευτεριά ή πιο μεγάλη... για νά ξασφαλίσει τὰ δικαιώματα των άλλων...

Αισιωνότανε πώς μερδευότανε, πώς δέν έλεγε κείνο που ήθελε για στη φωτιά της συζήτησης, δέν μπορούσε νά θυμηθεί κείνο που αποκλειστικά έπρεπε νά πει.

— Έξοχα, είπε ό Νικόλας Σεμιόνοβιτς, χωρίς νά κοιτά τó συνομιλητή του, και με την επιθυμία νά εκφράσει την ιδέα που ήθελε, είπε : μ' αυτό καταφέρεται με άλλον τρόπο, όχι με την γενική ψηφοφορία, μα με την άρρεβία συμφωνία. Πάωτε τις άπόφασες της Μίρ.

— Ά, αυτή ή Μίρ !

— Δέν μπορεί κανείς ν' άρνηθεί, είπε ό γιατρός, πώς ό σκόλαβος λαός έχει τις ιδιότητες του, τó χαρακτήρα του, λόγου χάριν δέν ξαίρω άν τó πολωνέζικο δικαίωμα του «έβτος» θάτανε τó ιδεώδικο γι' αυτόν.

— Παρακαλώ... άφήστε με νά πω άλάεργη την ιδέα μου, ξανάπε ό Νικόλας Σεμιόνοβιτς. ό ρούσσοικος λαός έχει ξεχωριστές ιδιότητες, τις ιδιότητες αυτές...

Μα μπλίνοντις ό υπερέτης με τη στολή, με τὰ μάτια προσημένα από τόν ύπνο, τόν έκοψε.

— Πές τε του — ό πολιτικός έλεγε πάντα σε εις στους υπερέτες, και εΐτανε γι' αυτό περήφανος — πώς σέ λίγο θάρθω και θάν του πληρώσω ό,τι κάνει.

— Καλά, κύριε.

'Ο υπερέτης έφυγε. 'Ο Νικόλας Σεμιόνοβιτς θά μπορούσε, τέλος, νά ξιγηθεί πέρα για πέρα, μα ό καλεσμένος κι ό γιατρός τόν διακόψανε, τού φάνηκε, για είκοσι ή φορά, και τού αντίλεγανε, περισσότερο ό καλεσμένος, με παραδείγματα, προμένζ από την ιστορία. Εΐχιρε πολύ καλά την ιστορία...

'Ο γιατρός εΐτανε με τó μέρος τού ξένου, που τού θάρμαζε την πολιμάθεια. 'Η κουβέντα μάκραινε τόσο πολύ, που είχε πιά άρχισει νά χαράζει, τάνηδόνι ξυπνέσει, κ' οι συνομιλητές ξακολουθούσαν νά κοιθεντιάζουνε και νά καπνίζουνε.

'Η κουβέντα θά κράταγε ίσως ακόμη, ά δέν έρχότανε ή καμινιέρα νά την κόψει.

Αυτή ή κοπέλα εΐτανε όρφανή, κ' έτσι υποχρεωμένη νά δουλέι για νά κερδίσει τó ψωμί της. Πρώτα δούλεψε σέ έμπορικά, άπον τή γέλασε κώσιος υπάλληλος κι άπόκτησε ένα παιδί, που της πέθανε. έπειτα μπήκε σ' ενός δημόσιου υπάλληλου, μα κι αΐτουνοδ ό γιός της ρήχτηκε από κοντά μ' έπιμονή. Και τότες πήγε δεύτερη καμινιέρα στού Νικόλα Σεμιόνοβιτς. Εκεί εΐταν ευτυχισμένη, της πλήρωναν ταχτικά τούς μιστούς της, και οι άντρες δέν την πειράζανε.

'Ηρθε νά πει πως ή Κυρία γύρεινε τó γιατρό και τó Νικόλα Σεμιόνοβιτς. «Ά, σέφτηκε αυτός, δίχως άμφιβολία κάτι θά τρέχει με τó Γκογκός.

— Τι τρέχει ;

— 'Ο Νικόλας Σεμιόνοβιτς δέν πάει καλά, άπάντησε ή καμινιέρα. ('Ο Νικόλας εΐτανε ό Γκογκός, που είχε παραφάει και τόν έπιασε διάρροια.)

— Άλήθεια ! είναι κκρός νά φύγουμε, είπε ό ξένος, άρχισε νά ξημερώνει. 'Η ώρα πέρασε γλήγορα, ξηνοείπε χαμογελώντας, έτσι για νά σιχαρεί τόν έαυτό του και τούς φίλους του, που μπορούσανε νά μιλήσουν τόσο καλά. Έφυγε.

'Ο υπερέτης έφαχνε πολλήν ώρα νάβρει τó καπέλο και την όμπρέλλα τού ξένου, που τά είχανε βάλει σέ κάποια γωνιά. 'Ο υπερέτης υπολόγιζε έντ' καλό πουριμπούρο. 'Ο ξένος εΐτανε γενναϊόδωρος και μ' ευχαρίστηση θάν τοΐδινε ένα ρούμπλι, μα ζαλισμένος από την κουβέντα, έφυγε χωρίς νάν τó σκεφτεί, και θυμήθηκε, μοναχά στο άμαξι, πώς δέν είχε δώσει τίποτα στον υπερέτη. «Μπάρ, τόσο τó χειρότερο γι' αυτόνε !»

'Ο άμμιξας άνέθηκε στη θέση του, μάζεψε τὰ γκέμια, κάθισε δίπλα, και ή τρόνικα κουνήθηκε. Τά κουδούνια χτυπήσανε, κι ό κύριος ξεκουνήθηκε από τις σουστες, ένω σκεφτότανε πόσο οι ιδέες τού φίλου του εΐτανε σκουριασμένες. Τό ίδιο σκεφτότανε κι ό Νικόλας Σεμιόνοβιτς, που δέν πήγε νάβρει άμέσως τή γυναίκα του. «Τί στενοφρεαλιά Πετροπολιτιστική ! φρίκη ! Δέν μπορούνε νάπυλλαχτούνε !» σκεφτότανε.

Δέ διάστηκε νά πάει στη γυναίκα του, που κοντά της δέν περιμενε άλλο από παράπονα.

Εΐτανε ό λόγος για τις φράουλες. Την περασμένη μέρα τὰ χωριατόπουλα είχανε φέρει φράουλες. 'Ο Νικόλας Σεμιόνοβιτς είχε άγοράσει δυό πιάτα γιομάτα. Δέν εΐτανε όσο έπρεπε γινομένες. Τά παιδιά τρέξανε άμέσως και τις φάγανε όλες. 'Η Μάρη δέν είχε άκόμα βγει από την κάμαρά της. "Όταν έμαθε πώς είχανε δώσει φράουλες στο Γκογκό, θύνασε πολύ, έπειδή τó παιδί είχε τó στομάχι του χαλασμένο. Άρχισε νά κάνει παρατήρησες στον άντρα της. Εκείνος

τὸ ἴδιο, καὶ λίγο ἔλειψε νὰ γίνει ὁ καυγᾶς σοβαρὸς. Πραγματικὰ τὰ θράδι ὁ Γκογκὸς δὲν εἶτανε καὶ τόσο καλὰ. Ὁ Νικόλας Σεμιόνovitς φαντάστηκε πὺς δὲ θάττανε τίποτα, μὰ σὰν ἡ καμαριέρα ἦρθε νὰ ζητήσῃ τὸ γιατρό, κατάλαβε πὺς πῆγαινε ἄσχημα.

Ὅταν συνάντησε τὴ γυναῖκα του, μὲ μιὰ ρόμπι μεεταξωτὴ, παρδαλή, ποὺ πολὺ τοῦ ἄρεσε μὰ δὲν τὴ σκεφτότανε ὁλότελα αὐτὴ τὴ στιγμή, εἶτανε στὴν κάμαρα τῶν παιδιῶν: φώτιζε μ' ἕνα κερί τὸ γιατρό, ποὺ κρατοῦσε τὸ δοχεῖο καὶ προσεχτικὰ ξέταζε τὸ θρωμὲρὸ περιεχόμενο.

— Ναί, εἶπε κείνη αὐστηρά. Εἶναι αὐτὲς οἱ κατάρμανες φράουλες...

— Μά... καὶ γιατί οἱ φράουλες; ρώτησε σκυλητὰ ὁ Νικόλας Σεμιόνovitς.

— Γιατί; ... Τόκαμες νὰ φάει ἀπ' αὐτὲς καὶ ἔτσι καὶ γὼ δὲν κοινοῦμαι, καὶ τὸ παιδί θὰ πεθάνει.

— Ὅχι δά! δὲ θὰ πεθάνει... εἶπε χαμογελώντας ὁ γιατρός. Λίγο βισμουθὶ ἀμέσως...

— Ἀποκοιμήθηκε, εἶπε κείνη.

— Ἐ, τότε ἄς μὴν τὸν ἀνησυχήσουμε. Θὰ ξαναῤῥω ἄθρο.

— Ὅπως θέλετε.

Ὁ γιατρός ἔφυγε. Καὶ γιὰ πολὺ ὥρα ὁ Νικόλας Σεμιόνovitς δὲν μπόρεσε νὰ ἡσυχάσῃ τὴ γυναῖκα του. Ὅταν ἀποκοιμήθηκε εἶτανε πιά μέρα...

Τὸν ἴδιον καιρὸ, οἱ χοιριάτες καὶ τὰ παιδιά, γυρίζανε στὸ χωριό, ἀφοῦ φυλάξανε τὰ ζῶα ὅλη νύχτα. Μερικοὶ καθάλλα, ἄλλοι ὁδηγοῦσαν τὰ ζῶα τους ἀπὸ τὸ καπίστρι: τὰ πουλαράκια τους τρέχανε ξωπίσω ἀπὸ τὶς μαννάδες τους.

Ὁ Ταράσκα Βεζονάβ, ἕνα ξυπόλητο μορτάκι δώδεκα χρονῶν, μὲ κοντὴ γούνα καὶ μὲ μιὰ σκούφια στὸ κεφάλι, εἶτανε καθάλλα σὲ μιὰ κόκκινη φοράδα καὶ κρατοῦσε ἀπὸ τὸ χαλινάρι ἕνα ἄλογο ποῦχε τὸ ἴδιο τρίχωμα μὲ τὴ μάνα του. Εἶχε προσπεράσει ὅλους τοὺς ἄλους καὶ τώρα ἔμπαινε στὸ χωριό. Ἐνας μαῦρος σκύλλος ἔτρεχε χαρούμενα ἔμπρὸς ἀπὸ τὸ ἄλογο καὶ γύριζε κάθε τόσο γιὰ νὰ τὰ κοιτάξῃ. Ἐνα νέο κόκκινο ἄλογο μὲ ἄσπρα πόδια χλιμντροῦσε πότε ἀπὸ δῶ καὶ πότε ἀπὸ καὶ. Μόλις ἔφτασε στὴν ἴσλα του ὁ Ταράσκα, ἔδεσε τὸ ἄλογό του κοντὰ στὴν πόρτα καὶ μπῆκε στὸ διάδρομο.

— Μ' ἀκόμα κοιμόσαστε; ρώνηξε στὸν ἀδερφό του καὶ στὴν ἀδερφή του ποὺ κοιμόντανε χάμου.

Ἡ μητέρα εἶχε σηκωθεῖ γιὰ νὰ ρεμέξῃ τίς ἀγγελίδες.

Ἡ μικροῦλα Ὀλγα πῆδησε, τράβηξε μὲ τὰ δυὸ χέρια τὰ ἀνακατωμένα μαλλιά της καὶ ὁ Γέντια, ποὺ κοιμότανε κοντὰ της, μὲ τὸ κεφάλι του χωμένο σὲ μιὰ μικρὴ γούνα, ἔτριψε τὰ μύτια του.

Τὴν προηγούμενη μέρα τὰ παιδιά εἶχαν ἀποφασίσῃ νὰ πάνε νὰ κόψουν φράουλες, καὶ ὁ Ταράσκα ὑποσέθηκε στὸν ἀδερφό του καὶ στὴν ἀδερφή του, νὰ τοὺς ξυπνήσῃ μόνις θὰ γύριζε σπῆτι ἀπὸ τὸ φύλαμα τῆς νύχτας.

Ὅσα εἶτανε νύχτα, καθισμένος στὴ ρίζα ἐνὸς δάτου, κοιτουλοῦσε ἀπὸ τὴ νύστα, τώρα δμως ἀίστανότανε τὸν ἐαυτὸ του τέλεια ξαγρυπνημένος, νὰ ἀπο-

φράσῃ νὰ μὴν κοιμηθεῖ, πρὶν νὰ πάει καὶ αὐτὸς νὰ μάσει φράουλες μὲ τὰ ἄλλα παιδιά.

Ἡ μητέρα τοῦδωσε ἕνα σκουτέλι γάλλο, ἔκαψε μόνος του ἕνα κομμάτι ψωμί, ἔκαψε μὲρὸς στὸ τραπέζι σ' ἕνα ὀρθὸ σκαμνί, καὶ ἄρχισε νὰ τρώει.

Ὅταν ντυμένος, μονάχα μ' ἕνα πανταλόνι καὶ μιὰ μπλούζα, ἔφυγε τρέχοντας, ἀφίνοντας στὴ σκόνη τ' ἀποτυπώματα τῶν γυμνῶν ποδαριῶν του, ποὺ ἀνακατευόντανε μὲ ἄλλα σημάδια μεγαλύτερα καὶ μικρότερα, μὲ τὰ δάχτυλα καθαρὰ ἀποτυπωμένα. τὰ κοριτσάκια εἶχανε πιά σηκωθεῖ φαινόντανε σὰ μικρὲς λεκὲς κόκκινα καὶ ἄσπρες, ἀνάμεσα στὴ σκούρα προσαυτὴ τοῦ δάσους. Τὸ προηγούμενο θράδι κάθε μιὰ τους εἶχε τομάσει ἕνα κλαδάκι καὶ ἕνα σκουτέλι, χωρὶς νὰν νὰ σκεφτοῦνε νὰ πάρουνε καὶ ψωμί, κάμανε διὸ σταυροὺς καὶ ξεκινήσανε.

Ὁ Ταράσκα τίς συναπάντησε στὸ μεγάλο δάσος. Ἡ δροσιά σκέπαζε τὴ γλὴ, τὰ βᾶτα, τὰ πὺ χαμηλὰ κλαριά τῶν δέντρων, καὶ ἔβρεχε τίς γυνεὲς γάμπες τῶν κοριτσιῶν. μὰ περπατώντας πότε στὴ νοτισμένη γλὴ, πότε στὴν ξερὴ γῆ, ξεσταίνοντανε ἀμέσως.

Οἱ φράουλες βρισκόντανε τὸ περισσότερο ἀνάμεσα στὰ κομμένα δέντρα. Τὰ κοριτσάκια πῆχανε πρῶτα στὸ δάσος ποὺ εἶτανε κομμένο ἀπὸ τὴν περυσμένη χρονιά. Μέσα στὰ κλαστάρια καὶ στὴ γλὴ φαινόντανε οἱ φράουλες, ἄσπρες, κοκκινωπὲς καὶ ἄλλες κατακόκκινες. Μαζεμένα τὰ κοριτσάκια κόβανε μιὰ μιὰ τίς φράουλες, ἔβαζαν στὰ πανεράκια τους τίς πὺς καλὲς καὶ τρώγανε τίς ἄλλες.

— Ὀλγα ἔλα δῶ... Εἶναι ἕνα σωρό! Πό. πό...

— Ὅχι! ψέματα λές... Ἄου! φωνάζανε σὰ βρισκόντανε ἀπομακρυνόμεναι ἢ κρινόμεναι ἀπὸ τὰ βᾶτα.

Ὁ Ταράσκα πῆγε μακρύτερα, στὸ χαντάκι, ὅπου οἱ μικρὲς φουντουκιὲς καὶ τὰ πλατάνια, φτάνανε στὸ ἀνάστημα τῶν θηρόων. Ἐκεῖ ἡ γλὴ εἶτανε παχύτερη, πὺ πικνὴ, καὶ οἱ φράουλες ποὺ φυτοῦντανε σ' αὐτὴ τὴ γερὰ εἶτανε χοντρήτερες καὶ πὺ ζουμερὲς, παρὰ ἄλλοι.

— Γκροῦχα!

— Ἄου...

— Κι ὁ λύκος!...

— Ποιὸς λύκος;... Γωτὶ πῶς σκιάζει;... Ἐγὼ δὲ φοβάμαι, ἔλεγε ἡ Γκροῦχα, καὶ λησμονώντας τὴν ἔγνια τοῦ λύκου ἔβαζε στὸ στόμα της μιὰ μιὰ τίς καλύτερες φράουλες.

Ὁ Ταράσκα πῆγε στὸ χαντάκι, Ταράσκα!... Ἄου...

— Ἄου! οὐ... εἶπε ὁ Ταράσκα. Ἐλᾶτε ἀπὸ δῶ!

— Πηγαίνουμε καὶ κατὸν;... εἶναι περσότερες...

Καὶ τὰ δυὸ κοριτσάκια τσακόνανε τοὺς βᾶτους, κατρακυλάγανε στὸ χαντάκι καὶ πῆγαιναν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ὅπου πέφτανε σὲ τόπον ὕδεντρο, στρωμένο ἀπὸ φράουλες.

Καὶ οἱ δυὸ τους σώπασαν καὶ βάλανε σὲ κίνησι τὰ χέρια τους καὶ τὰ στόματά τους.

Ξάφνον κατὶ κουνήθηκε, καὶ μέσα στὴ σιγὴ νομίσανε πὺς ἀκουσαν ἕναν τρομερὸ θόρυβο ἀνάμεσα στὴ γλὴ καὶ στὰ βᾶτα.

Ἡ Γκροῦχα ἔπρε ἀπὸ τὸ φόβο της νὰ ἀναποδογύρισε ὅλες τίς φράουλες ποὺ εἶχε μαζεμένες.

— Μανόλα μου! ἔβγαλε μιὰ φωνὴ διαπεραστικὴ καὶ ἄρρηκτο νὰ ἰδοῖ.

— Είναι ένας λαγός, ένας λαγός, Ταράσια ! Α-
γός ! Νάτος... φώναξε ή μικρή "Ολγα, δείχνοντας
μιά σκούρα πλάτη και δυό αυτιά που χανόντανε μέ-
ς στους θάμνους.

— Νόμισα πώς είτανε λύκος ! είπε ή Γκρούχκα,
και τὰ δάκρυα του φόβου χαθήκανε σ' ένα σκαστό γέ-
λιο. "Ο λύκος ! "Ορίστε μιά φάρασα...

— Πήρα ένα φόβο ! είπε ή Γκρούχκα ξεσπώντας
σὲ δυνατά γέλια.

Τὸ μάζεμα ξεκίνησεν· ὁ ἥλιος εἶτανε πιά ψηλά,
κ' οἱ ἀχτίδες του φωτίζανε τὴν προσινάδα καὶ λαμπο-
πούσανε στὴ δροσιά, πού τώρα ἔβρεχε τὰ παιδιὰ,
ὡς στὴ ζώνη.

Τὰ κοριτσάκια, βρισκάντανε τώρα στὴν ἄλλη ἄ-
κρη τοῦ δάσους· πήγαιναν πάντα ὅλο καὶ μακρύτερα,
μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ βροῦνε περισσότερες φράουλες. Ξά-
φνου, ἀκούστηκαν ἀπὸ διάφορες μεριές « "Αου ! » δι-
νοτὰ τῶν κοριτσιῶν καὶ τῶν νέων γυναικῶν ποῦχανε
φύγει ἀργότερα, γιὰ τὸ μάζεμα τῆς φράουλας.

Στὴν ὥρα τοῦ κολατσιοῦ, τὰ καλάδια καὶ τὰ σκου-
τέλια εἶτανε στὴ μέση. Οἱ κοπελοῦλες συναντήσανε τὴ
θειά "Ακουλίνα, ποῦχεν ἔρθει καὶ αὐτὴ γιὰ νὰ μύσει
φράουλες. Πίσω τῆς πιγοπερπατοῦσε ἕνας μπέμης
μὲ τὰ χοντὰ στραβά του ποδαράκια, καὶ μὲ μεγάλη
κοιλιά, ντυμένος μ' ἕνα πουκάμισο καὶ ξεσκουφότος.

— Τονὲ σέρνω μαζί μου, εἶπε ή "Ακουλίνα στὰ κο-
ριτσάκια, παίρνοντάς τον στὴν ἀγκυρά της· δὲν ἔχω
κανέναν νὰ τὸν ἀφήσω...

— Τώρα ἐδῶ καὶ λίγο, σκιαχήκαμε ἀπὸ ἕνα λαγό,
έναν πολὺ μεγάλο λαγό. "Επρεπε νὰ τὸν δείξ, ὅταν
τῶσασε...

— "Ω, ὦ ! εἶπε ή "Ακουλίνα, βάνοντας τὸ μπέμη
κατὰ γῆς.

Οἱ κοπέλλες ἀφήσανε τὴν "Ακουλίνα καὶ ξεκολου-
θήσανε τὸ μάζεμα.

— Τώρα, ὅς ξεκουραστοῦμε, εἶπε ή μικρή "Ολγα,
κ' ἔκατσε στὴν πυκνὴ σκιά μῆς φουντουκιάς.

— "Οχ ! κουράστηκα... Γιατὶ δὲν πήραμε ψωμί ;
Πῶς θὰν τῶτραγα....

— Καὶ γὼ τὸ ἴδιο !...

— Γιατὶ ή θειά "Ακουλίνα φωνάζει ἔτσι ; "Ακου !
"Αου... θειά "Ακουλίνα !

— "Ω ! οἱ ἄνθρωποι... ἀπάντησε κείνη.

— Τί ;

— Τὸ παιδί, δὲν εἶναι μαζί σας ; φώναξε ή "Ακου-
λίνα ἀπὸ τὴν ἄλλη μερὰ τοῦ χαντακιοῦ.

— "Οχι...

"Επειτ' ἀπὸ λίγο τὰ φύλλα σειστήκανε καὶ φάνη-
κε ή θειά "Ακουλίνα, μὲ ξαναγυρισμένη τὴ φρούστα
τῆς ἀπάνω ἀπὸ τὰ γόνατα, μὲ τὸ καλαθάκι τῆς στὰ
χέρια.

— Δὲν εἶδατε τὸ μορτάκο μου ;

— "Οχι...

— "Ω, συφορά μου ! Μίχκα...

— Μίχ...κα !

Καμιά ἀπάντηση.

— "Αχ, δυστυχία μου ! Παραπλανήθηκε ! Θὰ χο-
θεῖ μέσ στοῦ δάσους...

"Η "Ολγα καὶ ή Γκρούχκα φύγανε ἀμέσως, νὰ ψά-
ξουνε γιὰ τὸ παιδί. "Η "Ακουλίνα πήρε ἄλλη διεύθυ-
ση, φωνάζοντας ἀδιόλωπα : Μίχκα....

— Κουράστηκα, εἶπε ή Γκρούχκα, μένοντας πίσω.

Μὰ ή "Ολγα πήγαινε δεξιά καὶ ἀριστερά, κοιτάζον-
τας σ' ὅλες τὶς μεριές.

Μέσα στοῦ δάσους ἀντηχοῦσε ή ἀπελπισμένη φωνή
τῆς "Ακουλίνας.

"Η "Ολγα τοιμαζότανε νὰ ἐγκαταλείψει τὸ ψάξιμό
τῆς καὶ νὰ ξαναπαίει κοντὰ στὴν "Ακουλίνα, ὅταν δι-
πλα σ' ἕναν πυκνὸ δάτο, στὴ ρίζα μῆς φιλλύρας, ἄ-
κουσε μιά δυνατὴ καὶ τρομαγμένη φωνὴ ἑνὸς ποι-
λιοῦ, πού ζητοῦσε νὰ προστατέψει τὰ μικρὰ του. Τὸ
πούλι φανότανε φοβισμένο. "Η "Ολγα ἔψαξε τὸ δά-
το, πού εἶτανε τριγυρισμένος ἀπὸ γλὴ ψηλὴ καὶ πυ-
κνὴ μὲ ἄσπρα λουλουδία καὶ εἶδε ἕνα λοφάκο γαλαζο-
χρώματος πού δὲν τῆς θυμίζε κανένα φυτὸ τοῦ δάσους.
Πλησίον. Εἶτανε ὁ Μίχκος. Εἶτανε πεσιμένος μὲ τὴν
κοιλιά, τὸ χέρι στοῦ κεφάλι, μὲ ξαπλωμένα τὰ χοντὰ
στραβά γαμπάκια του. Κοιμότανε ἡσυχᾶ. "Η "Ολγα
ξύπνησε τὸ παιδί, τοῦδωσε φράουλες καὶ τῶφερε στὴ
μάννα του.

"Αφοῦ πέρασε ἀρκετὸς καιρὸς ἀπὸ τότε, ή "Ολγα
δηγιότανε ἀκόμα στοὺς χωριανούς τῆς, πῶς βρῆκε τὸ
παιδί τῆς "Ακουίνας.

"Ο ἥλιος τώρα πάλιν ἀπὸ τὸ δάσος ἔκαιγε τὴ γῆ.

— "Ολγα ! πάμε γιὰ μπάνιο ;...

"Η "Ολγα δέχτηκε τὴν πρόσκληση αὐτὴ τῶν μι-
κρῶν συντρόφων τῆς, καὶ ὅλοι μαζί, τραγουδώντας,
πήγαινε στοῦ ποτάμι. Ἐκεῖ τὰ κοριτσάκια, σπρώχνον-
τας, φωνάζοντας, ρήχνοντας νερὰ ἀπὸ δῶ καὶ ἀπὸ κεί,
δὲν προσέξανε πῶς μαῦρα σύγγεφα τρέχανε πρὸς τὴ
δύση, πῶς ὁ ἥλιος ἔπαιζε κρυφτούλακι, πῶς τὰ λου-
λουδία καὶ τὰ φύλλα τῶν σημάδων χύνανε μιά μυρου-
διὰ πιὸ βαριά. Καλὰ καλὰ δὲν ἀκούσανε οὔτε τὶς μα-
κρινὲς βροντὲς. Πρὶν λάβουνε τὸν καιρὸ νὰ ντυθοῦν,
ή βροχὴ ἔπιασε. Φτιάσανε στὰ σπίτια τους μὲ τὰ που-
κάμισα κολλημένα στὰ κορμιά τους· φάγανε καὶ πῆ-
γανε στοὺς κάμπους νὰ δώσουνε τὸ δεῖπνο στοὺς ἐρ-
γάτες.

"Όταν ξαναγύρισαν, τὰ πουκάμισα εἶχανε στεγνώ-
σει. Πήρανε τὶς φράουλές τους, γεμίσανε μ' αὐτὲς τὰ
σκουτέλια καὶ τὰ πιάτα καὶ φύγανε γιὰ νὰ τὰ πᾶνε
στὴν πόλη. "Η "Ολγα ἔφερε τὶς δικὲς τῆς στοῦ Νι-
κόλα Σεμιόνοβιτς, ὅπου ταχτικά τὴν πλήρωναν καλὰ.
Μ' αὐτὴ τὴ φορὰ δὲ θέλησαν. "Η Μάριη πού εἶτανε
καθισμένη στὸν ἴσκιο, σὲ μιά πολτρόνα, μόλις εἶδε τὸ
κοριτσάκι μὲ τὶς φράουλες, τῆς ἔκαμε νόημα νὰ φύγει.

— "Οχι, ὄχι... δὲ θέλουμε, δὲ θέλουμε !..

Μὰ ὁ Βάλα, τὸ μεγαλύτερο ἀπὸ τὰ παιδιά, ἕνα ἀγώ-
ρι δώδεκα χρονῶ, πού ἀναπαύονταν ἀπὸ τὸν πολὺ κό-
πο τοῦ Λύκειου, κ' ἔπαιζε κρόκετ μὲ τὰ γειτονόπου-
λα, μόλις εἶδε τὶς φράουλες, ἔτρεξε στὴν "Ολγα καὶ
τὴ ρώτησε πόσο.

— Τριάντα καπίκια, ἀπάντησε κείνη.

— Εἶναι ἀκριβές, εἶπε ὁ Βάλα, ἐπειδὴ εἶχε παρα-
τηρήσει πῶς οἱ μεγάλοι λέγανε ἔτσι πάντα. Περ' ἔμενε
μὲ. Κ' ἔτρεξε νάβρει τὴ γριά μπόνα του.

Σ' αὐτὸ τὸ χρονικὸ διάστημα ή "Ολγα καὶ ή Γκρούχ-
κα θαυμάζανε μιά γυναίκα σφαίρα, πού σ' αὐτὴ βλέ-
πανε ἕνα μικρὸ σπατάκι, δάση, κήπους. Αὐτὴ ή σφαί-
ρα καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα πού βλέπανε κεί, δὲν τοὺς
ἔκαναν ἐκπληξη, γιὰτὶ τὰ περίμεναν τὰ θαύματα αὐ-
τοῦ τοῦ κόσμου τῶν μεγιστάνων, μυστηριώδικου καὶ ἀ-
κατανόητου γι' αὐτὲς.

Ὁ Βάλα ζήτησε ἀπὸ τὴν μπόνα του τριάντα κα-
πίκια.

— Εἴκοσι σὲ φτάνουνε, τοῦτε κείνη, καὶ πῆρε τὰ
λεφτά ἀπὸ τὸ σεντούκι της.

Προσποδώντας νὰποφύγει τὸν πατέρα του, ποὺ μό-
λις εἶχε σηκωθεί ἀπὸ τὴν κοπιαστικὴ αὐτὴ νύχτα καὶ
κάννιζε διαβάζοντας τὶς ἐφημερίδες, ὁ Βάλα, ἔδωσε
τὰ εἴκοσι καπίκια στὰ κοριτσάκια, πῆρε τὸ πιάτο μὲ
τὶς φράουλες καὶ τὶς κατόψε λαίμαργα.

Στὸ σπῆτι ἡ Ὀλγα ἔλυσε μὲ τὰ δόντια τὸν κόμπο
τοῦ μαντηλιοῦ της, ποὺ μέσα εἶτανε κλεισμένα τὰ εἴ-
κοσι καπίκια, καὶ τῶδωσε στὴ μάννα της. Ἡ μάννα
σούφρωσε τὰ λεφτά, μάζεψε τὴ βρώμικη πετσέτα καὶ
ἔφυγε γιὰ τὸ ποτάμι.

Ὁ Ταράσκα, ποὺ ἔπειτ' ἀπὸ τὸ κολατσιὸ εἶχε βοή-
θησει τὸν πατέρα του στ' ὄργωμα, κοιμότανε τώρα
στὸν ἴσθιο μιᾶς θαλαυνιδᾶς. Κοντὰ του εἶτανε καὶ ὁ
πατέρας του. Φύλαγε τὸ ὄλογο μὲ τὰ κουστεκισμένους
πόδια, ποὺ ἔτρωγε στὰ σύνορα κάποιου γειτονικοῦ χω-
ραφιού. Ἐπρεπε νὰν τὸ προσέχει καλὰ, γιὰ νὰ μὴ χα-
λάσει τὸ χτήμα τοῦ ἄλλουνοῦ.

Τὸ σπῆτι τοῦ Νικόλα Σεμιόνοβιτς ξαναπῆρε τὴν κα-
νονικὴ του ὄψη. Ὅλα πηγαίναν καλὰ. Τὸ κολατσιὸ ἀ-
πὸ τρεῖς μερίδες, εἶτανε σεβηρισμένο, τρώγανε ἀκό-
μα καὶ οἱ μύγιες, μὰ κανεὶς δὲν πηγαινε στὸ τραπέζι,
κανεὶς δὲν πεινοῦσε.

Ὁ Νικόλας Σεμιόνοβιτς εἶταν εὐχαριστημένος ποὺ
δῆκε σὲ μιὰ ἐφημερίδα τῆς ἡμέρας τὴν ἐπιδοκιμα-
σία τῆς γνώμης του. Ἡ Μαίρη εἶταν ἥσυχη, ὁ Γκο-
γκὸ εἶτανε ἱκανοποιημένος. Τὰ γαστρικά του εἶτανε
ἀποτελεσματικά, καὶ ὁ Βάλα ἐνθουσιασμένος, ἐπειδὴ εἶ-
χε φάει ἓνα δάκτερο πιάτο φράουλες....

Μετάφρ. ΚΙΚΗΣ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΑΝΟΙΞΗ

Τοῦ Ταγκόπουλου

Χαρά στὴ Μοῖρα πῶλαχε, τρανέ, νὰ σὲ μυρώσει.
Κι ἂν σὲ πλανεύει ἀστόχαστα κάθε χαρὰ τῆς γῆς,
μὰ ἡ πίκρα μέσα σου ἔδεσε σφιγτὰ τὸ τί ἔχεις νιώσει,
ὅαν κάποιο ἀνεμοσπάρμαγμα, ὅαν κλάμα μιᾶς πηγῆς.

Τῆς νιότης, ποὺ δὲ στάθηκε ποτὲ νὰ μὴν προδώσει,
τὸ σπαργμὸ ἐσὺ μάγεψες καὶ ἀνθίσει πλαστικά,
σὲ ρίξα, ποὺ καίμ' πότισε, χρυσὸς ἀνθὸς ἡ γνώση,
σὲ δεύτερη μιὰν ἀνοιξή, ποὺ πνέει νοσταλγικά.

Στὴ φλόγα τῆς ἀθάνατης ἀγάπης καὶ τῆς πλάστρας,
πὼς ἦρθες καὶ πὼς ἔκαψες τάνημπορο φτερό !
Καὶ τώρα κρίνω χαίρεσαι στὴν ἄκρη κάποιας γλάστρας
τῆς μεσοπνέουσας ἀνοιξῆς, γιὰ πάντοι τὸν καιρὸ.

Καιροὶ καὶ χρόνοι πέρασαν, καὶ ἄλλοι καιροὶ θάρσους
Καὶ τὸ κορμὶ τὸ μάτωσαν στὸ δρόμο οἱ σπαργμοί.
Κι ὡστόσο πόσοι τῶνωσαν καὶ πόσοι θὰ αἰστανθοῦνε,
πὺς ὅσο καὶ ἂν ἐξήσανε, δὲ ζήσανε στιγμή !

Καλὲ καὶ ἀκριβοδιώλεχτε, τώρα ὁ καιρὸς μιλάει. —
Κι ἀκούει ἡ ψυχὴ καὶ χαίρεται καὶ ἀναγαλλιάζει ὁ νοῦς.
Τὰ γερατειὰ ζωστήκανε τὸν ἀνθισμένο Μάη
καὶ ὅλοι τὰ μάτια ἐσήκωσαν κατὰ τοὺς οὐρανούς.

ΘΑΝΑΣΗΣ Γ. ΚΥΡΙΑΖΗΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ «ΚΑΡΔΙΑΣ ΞΑΝΑΝΘΙΣΜΑ»

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΨΗΛΑ ΠΛΑΤΑΝΙΑ....

Κάτω ἀπὸ ψηλὰ πλατάνια,
Μὲς στ' Ἀπρίλη τὴ δροσινὴ
Χόρευες μὲ περηφάνεια,
Μὲ χυτὴ κορμιοστασιά.

Χόρευες καὶ τραγουδοῦσες
Καὶ σωμαίνων τὰ πουλιά,
Κι ἀπ' τὰ μάτια σου σκορποῦσες
Νιότης φλόγες καὶ χρυσά.

Σὲ μιὰν ἄκρη καθισμένος,
Ποῦ δὲ μ' ἔδλεπες ἐσὺ,
Τῆς ἀγάπης, μεθυσμένος,
Ἐρουφούσα τὸ κορμί.

Μόλις εἶχε χρόνος κλείσει
Καὶ ξανάρθα σιωπηλά
Στο μικρὸ ἐρημοκλήσι,
Στὰ πλατάνια τὰ ψηλά.

Μὰ νῶσα μιὰ ἀνατριχίλα
Στῆς ἐρμιάς τῆ σιγαλιά,
Μοναχὰ μέσα στὰ φύλλα
Κελαδοῦσαν τὰ πουλιά.

Ποῦ τὰ ὄραία σου τὰ τραγοῦδια ;
Ποῦ ὁ ἀνάλαφρος χορὸς ;
Ὅπως σβῆνει τὰ λουλούδια,
Τᾶσθισε καὶ πῖτ' ὁ καιρὸς.

Σὲ χωρὶ εἶχες τζιζιδέψει
Κάποιον τόπου μακρυνοῦ,
Μ' ὅσους πρὶν εἶχες χορεύει
Σ' εἶχαν βγάλει ἀπὸ τὸ νοῦ.

Μὰ στὴν ἔρμη ἐγὼ τὴ θύση
Κούμπησα, καὶ εἶπα πιστὰ
Τὰ ὅσα ἐσὺ εἶχες τραγουδήσει
Τῆς καρδιᾶς λόγια ξεστὰ.

ΣΕΦΥΡΟΣ ΒΡΑΔΥΝΟΣ

ΔΕΙΛΙΝΑ

Ἐβλογημένα δειλινά ! ὄντας ἡ ζάλη
Δουλεύτρες μέρας τίς ψυχές μας ἀποσταίνει,
Λιμάνι ἀτρικύμιστο σὺν περιμένει
Ἄξιας Συντρόφισσας καὶ τῶν Παιδιῶν ἡ ἀγκάλι.

Ὡ μαγεμένα δειλινά ! Στὸ ἀνιρογάλλι,
Νάδι ζητᾷ καὶ φέρνει χάδι ἡ μερομένη
Ἡ θάλασσα στὴν ἀμμουδιά, καὶ ἡ ἀγαπημένη
Στὸν ὄμο γέρνει μου ἀπαλὰ ξανθὸ κεφάλι.

Τὰ πονεμένα δειλινά ! Ὡ, πὼς θαυραίνει
Ἡ μοναξιὰ στὰ στήθη μου, γιατί, ὠμένα !
Ἡ Στιὰ σθητή, στάχτη ἡ χαρὰ, καὶ ὅτι ἀπομένει,
Ἐνα ὄνειρο πλεγμένο ἀπὸ τὰ περσμένα...

Τότε οἱ σκιὲς τοῦ δειλινοῦ σιγοχτυπᾶνε
Θανάτου μῆνιμα στὴν πόρτα μου, καὶ πᾶνε....

Ἰωάννης 1921

ΑΓΗΣ